

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. január 2.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

SZABADÍTÁSODNAK ÖRVENDEZEK

Lekció: 1 Sámuel 2,1-10

Alapige: 1 Sámuel 2,1

*És imádkozék Anna, és monda: Örvendez az én szívem az Úrban,
Felmagasztaltatott az én szarvam az Úrban. Az én szám felnyílt ellen-
ségeim ellen, Mert szabadításodnak örvendezek én!*

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk! Imádunk Téged a gyülekezet közösségében ennek a hétköznapi estének, az esztendő első csütörtökjének az istentiszteletén is. Köszönjük az ünnepi igehirdetéseket, hálásak vagyunk, hogy a gyülekezet közösségében hétközi alkalmakkor is együtt lehetünk. Köszönjük, Urunk, hogy előre is hálát adhatunk minden csodatételedért, amikor az éneket is énekeltük, nem csak a múltra akarunk gondolni, ami mögöttünk van, hanem előre is tekinteni így az év elején. És hisszük, Urunk, hogy amit Te cselekszel, az mind jó lesz, javunkra válik, ezért vagy méltó arra, hogy hálát adjunk előre, dicsőítsünk Téged. Ugyanakkor kérjük, hogy ha bármi miatt keserű lenne a szívünk – a mai munkanap is hozott nehézségeket, bajokat talán –, hadd tudjunk elcsendesedni, hadd tudjuk átérezni valóban, hogy Te jó vagy és a te isteni jóságod bennünket felvidít. Nem a körülményeinkre nézve talán, Urunk, de a lelkünkben mindenképpen. És kérünk arra, Urunk, hogy szólj hozzánk személyesen most is igéden keresztül.

Ámen.

Igehirdetés

A Károli fordítás feliratában a rész elején ez áll: Anna hálaéneke, hálaadó éneke; és a tartalma is sugározza azt az örvendezést, amiről mi is, remélem, örvendezve énekelhettünk a 105. Zsoltárt énekelve. Sámuel könyvét kezdtük olvasni (én később vettem meg a kalauzt, és ezért tegnap figyeltem föl rá), és év elején teljesen újszerűen ragadott meg engem is ez az ismerős imádság, hálaének. Rögtön az volt a szívemben: tulajdonképpen az ünnepek alatt is erről a fajta örvendezésről, örömről, háláról volt szó végig, és érdekes módon Isten így az év elejére, erre a csütörtöki istentiszteletre is most éppen ezt készítette. Eszembe jutott, hogy vannak olyanok közöttünk is, akik bizonyára mai nap is dolgoztak – nekem is dolgozni kellett – és nem olyan könnyű visszamenni a munkába. S ha valakit így az év elején rögtön valami teher, nehézség ér, akkor nem is olyan egyszerű hálásnak lenni vagy örvendezni az ünnepek után.

Anna hálaéneke, örvendező imádsága bemutatja, hogy az ószövetségi időben is a hívő asszony, hogyan tudja szívből magasztalni az Urat és – ami számomra megragadó lett – a 10. versben beszél Izrael királyáról, felkentjéről: „*Királyának pedig hatalmat ad, És felemeli felkentjének szarvát!*” Nem csak a múlt miatt hálás Istennek, hanem előre tekint reménységgel. Ezért ennek az imádságnak, hálaéneknek a jellegzetessége, hogy prófétai reménységgel szólal meg és messiási zsoltárrá lesz tulajdonképpen, messiási énekké.

Anna ráadásul mindezt a bírák korában énekli. És emlékszünk a bírák kora összefoglalása a könyvnek 21. részében ott a 25. versben a Bírák könyvében, hogy: mindenki azt tette, amit jónak látott, mert nem volt király Izraelben. Az Úr Jézus születése előtt 1105 környékén lehetünk, amikor megszületett a kicsi Sámuel, tehát még bőven a bírák korában vagyunk. S ez a hívő asszony énekel a múltra tekintve, ami vele történt, hiszen gyermeke született – és tudjuk, ez nem volt egyszerű –, de előre is tekint a jövőre és a királyról énekel, Isten felkentjéről.

Megtudjuk – és most megint hadd említsem, hogy az ünnepek után nekem nagyon személyessé lett –, Anna is az Úr szabadítása miatt örvendezik. Emlékszünk, erről szóltak az ünnepi igehirdetések: Jézus a szabadító. Anna is a szabadításnak örvendezik. Az Úr tehát szeretné az Ő szabadítását felragyogtatni az év elejére is számunkra. Az Úr szabadításában azért örvendezik, mert az Őreá tekint. Ebben az énekben végig az Úr személye van előttünk. Állandóan Istenről beszél. Majd nézzük pár jellemzőben, hogy milyen is Isten Anna számára. S a harmadik gondolatban arról szólok, hogy ez a bizonyos reménység Isten szabadításából hogyan fakad Anna számára is bizonyossággal és tele van örömmel emiatt. Pedig nem is biztos, hogy túl könnyű élethelyzet lett számára miután ezt az éneket befejezte.

Itt hadd kérdezzem meg a testvéerektől is, amit magamtól a csendességben: örvendez-e az én szívem január 2-án? Boldog vagyok-e az Úrral valóban az ünnepek alatt is és az ünnepek után is? És mit látnak a családtagok, a munkatársak rajtam? Ez azért nem egyszerű kérdés, mert azért a hívó ember nem mindig mosolygós, és néha vannak keserű élethelyzetek – mindjárt látjuk Anna élethelyzetét is –, de hogyha tele van a szívünk azzal a szabadítás-örömmel, amiről ez az ének énekel, akkor azért ez sugárzik rólunk.

Sámuel könyve tehát – megtudjuk az első két részből egyértelműen – a prófétának a születése történetét írja le. S rögtön jegyezzük meg, hogy ez is önmagában beszédes, mert érdekes módon, mivel ez a könyv fölvezeti a királyok korát, hogyan zárul le a bírák ideje, és hogyan készíti Isten, hogyan ad királyt az ő népének, de nem bármelyik királynak a születése történetével indít a Szentírás itt, hanem annak a prófétának a születése történetével, akin keresztül királyt adott Isten az ő népének.

Édesanyja, Anna (akinek a neve jelentése – emlékszünk – kegyelem), ugyanakkor megtudjuk az elején, egyáltalán nem ilyen örvendező, mosolygós, boldog hívó asszony kezdetben. Azért olyan elszomorító Annának az élethelyzete, hogy ott van az Úr közelében a Szent Sátorban férjével együtt, ünnepi módon vannak együtt, ünnepelnek az egész családdal, de az Anna keserű szomorúsága, szenvedése itt a legnehezebb. Mivel neki nem lehet gyermeke. Tehát Anna egyáltalán nem olyan örvendező asszony, mint ami ebben az énekben, imádságban sugárzik róla. Kezdetben. És mégis minden megváltozott.

Ez volt az első részben, hiszen kiöntötte szívét az Úr elé, az Úr a főpapon keresztül megszólította, ígét adott neki, és mivel ő ezt hittel elfogadta, ezért olvashattuk róla azt, hogy arca nem volt többé – Károli fordítás is odateszi ezt a szót, hogy szomorú –, de az ősi szövegben csak ennyi van, hogy „arca nem volt többé”. És ez azért kedves nekem, mert az Anna arca – ha valaki látta őt korábban – mindig a szomorúságot sugározta. Ő hívó asszony volt – ne felejtsük el, ezt hadd húzzam alá –, ő szerette Izrael Istenét, ment ő is imádni az Urat a Szent Sátorba, csak éppen szomorú arccal. Anna egész életében a szomorúságot, a keserűséget tükrözte az arcával. De mostantól fogva arca nem volt többé szomorú. Még nem született meg a gyermeke, csak azt tudta: én kiöntöttem a szívemet az Úr elé, az Úr szólt hozzám, bízhatom Benne, és Anna arca megváltozott.

Az az örvendezés és boldogság, amit ez az ének sugároz, az után látszik őrajta, amikor már megszületett a kicsi Sámuel, a kisfia, sőt, már oda is vitte az ő fogadalma szerint az Úr elé, az Úr jelenlétébe, amikor férjével együtt átadták Éli főpapnak a kisgyermeküket, akkor van ez az örvendezés, de Anna számára az élete fordulópontját nem a gyermek születése és

odaszánása jelentette, hanem az, amikor valóban Isten elé tárta az egész életét. Előtte is ott volt Isten előtt és előtte is imádkozott biztos, de az látszik az első részből, hogy „kiöntöttem a szívemet az Úr elé” jellemzés, ez ekkor következett be. Korábban azon volt a hangsúly talán még az imádságban is, hogy nincs gyermekem, miért zárta be az Úr a méhemet, mostantól fogva az Úrra bízta magát, nem az a kérdés, hogy kije nincs, mije nincs, mi van vele, hanem hogy Istenre bízott mindent. Mást nem tudott tenni úgysem gondolhatná valaki. De ez az Isten válaszolt neki és lett gyermeke. Ő azonban már a gyermeke születése előtt bízott Istenben.

Olyan szép itt az első rész végén, mikor azt olvassuk, hogy odaadták a kisfiút a főpapnak, majd ezt olvassuk: és imádkozának ott az Úrhoz. Így is fordítható ez, hogy: és imádták ott az Urat. Együtt a férjével. Az ősi szövegben azonban itt egyes számban szerepel az állítmány, hogy imádta az Urat, nem Anna, hanem a férje – hímnemű szó szerepel. Az egész történet az első részben Annáról szól, de ott van a férje is mindvégig. A férje imádta az Urat, imádkozott az Úrhoz. Ezzel zárul a történet lezárása, mert az Anna imádságát, imádságát meg ide teszi. A férje imádta az Urat, Annának az imádságát meg el is olvashatjuk, hogy hogyan imádják az Urat. – Megjegyzem, vannak olyan kéziratok, ahol többszám szerepel és ezt fordította le Károli is. –

A lényeg tehát, hogy ez az imádság, már nem csak hálaének, hanem Isten imádása mindazért, ami vele történt. És mi történt vele? Ez olyan szép az első versben: mert szabadításodnak örvendezek én. Anna átélte az Úr szabadítását. Az, hogy gyermeke született egy meddő asszonynak – ezek szerint a biblia alapján –, szabadítás. Testvérek, ha valakinek – akár a gyülekezetben is – fiatal házasként nem lehet gyermeke vagy még mindig nem született meg a gyermek, talán évek óta nem született meg, és ez lelki terhet is jelenthet a pár részére. És amikor gyermeket ad Isten, akkor arra szoktunk gondolni, hogy milyen gondoskodó az Úr, gondviselő, szerető az Úr, de érdekes módon nemcsak Isten gondoskodása ez, hanem szabadítása. Eszembe jutott megint, hogy karácsonykor az Úr szabadításáról hallottunk. Nemcsak a bűnbocsánatra nézve kell tehát a szabadítás – ezek szerint – Isten részéről, hanem az is az Úr szabadítása, amikor egy szomorú asszonynak az élethelyzetét megváltoztatja gondoskodása folytán, tehát Isten gondviselésében a szabadítás.

Gondoljunk Mária hálaénekére is az újszövetségből. Nagyon hasonló Máriának is az éneke. Mária is azért magasztalja, áldja az Urat, hálát ad Istennek előre, mert tudja, hogy kit vár a méhében. És egy másik éneket is meg akarok említeni: Sámuel 2. könyve 22. részét, ahol Dávid énekel. Dávid hálaéneke. Ez meg azért fontos, mert Anna hálaéneke itt az elején a Sámuel könyvének, Sámuel 2. könyve végén pedig Dávid hálaéneke ke-

retezi mindazt a történést, ami közben zajlott. Anna hálaénekében előre láthatjuk Isten tetteit, személyét, Dávid hálaénekében pedig visszatekintve láthatjuk majd. Ezért akartam kiemelni, hogy előre hálát lehet adni. Anna hálaéneke erre utal. Mária hálaénekével együtt említve pedig azért fontos, mert mi tudjuk, hogy tényleg eljött az a király, akiben beteljesedett a szó legteljesebb értelmében ez: „királyának pedig hatalmat ad és felemeli felkentjének szarvát”. Mert ez vonatkozik Dávidra is, Dávid utódaira és vonatkozik az Úr Jézusra.

Anna a gyermeke léte, hogy én beteljesíthetem azt a fogadalmat, amit az Úrnak tettem egyszerű ténye miatt kezdi magasztalni Istent, szabadítását, tele van Istenével a szíve, most már nem szomorú, hanem örvendezik, és közben messiási ígéretet is énekel. Mi pedig ezt olvashatjuk, ez az imádság nekünk kijelentés és mi visszatekintve láthatjuk, hogy mindaz igaz, amiről Anna énekel előre. Ezért is lett fontos nekem, hogy ha csak a 2014-es esztendő előttünk álló napjaira gondolunk, akkor vajon ott van-e a szívünkben, ott lehet-e a szívünkben, hogy „mert szabadításodnak örvendezek én”. Nem tudom, hogy mi vár rám, nem tudom, hogy mi lesz, hogy lesz, nem tudom, hogy milyen szomorú élethelyzetek lesznek vagy örvendetes dolgok, de egy biztos, hogy szabadításodnak örvendezek én. Mert az Isten szabadítását Anna is megtapasztalta abban, amiben. Mi sokkal teljesebben átélhettük, hiszen mi Jézus születése ünnepét ünnepeltük, az Úr Jézusban beteljesedett mindaz, amiről itt énekel Anna is. Mi az Isten szabadítását láthatjuk az Úr Jézusban még mélyebben, de hadd húzzam alá: Isten szabadítását az Ő gondoskodásában is láthattuk tavaly is – remélem –, meg előre láthatjuk.

Ezért hadd kérdezzem újra: örvendezel-e az Úr szabadítása miatt? Vagy keserű szomorúság tölt el még mindig téged? Azzal van-e tele a szívünk, hogy az Úr szabadító vagy azzal, amivel Anna szíve tele volt korábban: nincs. És most hadd ne soroljam el, hogy mi minden nem lehet a hívő embernek is. De ilyenkor azon van a hangsúly, hogy nekem mi nincs. Amikor meg az Úr szabadításának örvendezhet a hívő asszony is, az édesanya, akkor meg az Úrra néz és az Ő szabadítását látja.

Mivel az Úrra néz Anna, ezért gyakorlatilag mindegyik versben az Úrról, Istenről szól. Engem azok a kifejezések ragadtak meg leginkább, ahol én is olyan egyszerűen fölfedezhettem, hogy milyen Isten. Én csupán négy jellemzőt akarok kiemelni – sokkal többet is lehetne –. Ott van, hogy szent, Isten kőszál, kimondja, hogy mindentudó és látszik a cselekedetéből, hogy mindenható. Ezek ismerős jellemzői az Úrnak, de most a szabadítás szempontjából, Anna éneke alapján gondolom kiemelni és magyarázni.

„Mert szabadításodnak örvendezek én”, aztán a második vers: „senki sincs olyan szent, mint az Úr, sőt rajtad kívül senki sincs”. Istennel van te-

le a szíve, ezért amikor látja az Urat, s azt mondja, hogy örvendezek szabadításodnak – tapasztaltam, hogy kicsoda vagy Te számomra, és mire vagy képes, mi mindent teszel. Ránéz a gyermekére, látja ott Élinél, nem sokára készül tőle elbúcsúzni és majd egy év múlva találkoznak –, de a szíve nem azért boldog, hogy itt van a gyermekem és megajándékozott a kisfiammal Isten, hanem az Úr miatt boldog. És a kisfia is ebbe a boldogságba tartozik természetesen. Szükség van tehát a gyermekre, hiszen Sámuel személye jelzi, hogy milyen szabadító az Úr számára. De nem a kisgyermekkel van tele.

A későbbi történetekben pedig látszik mindaz, ahogy majd látjuk a Saul történetét, Dávid élettörténetét majd a folytatásban Salamonét (az már Királyok könyve lesz), tehát királyság kora, szóval a későbbi történetekben látjuk Istennek azokat a tetteit, amelyekről itt előre beszél Anna, Isten jellemzőiként. És ezért ragadott meg engem először ez, hogy a szabadítás után azt mondja az Úrról: „senki sincs olyan szent, mint az Úr”. Szent. Isten szent. Ez egy nagyon ismerős kifejezés és tudjuk, hogy mit jelent a szent szó, csak most az Úrra vonatkoztatva. Tehát nem az, hogy elkülönített az Úr számára, vagy tiszta, hanem amikor Istenre mondja azt Anna, a hívó ember, hogy szent az Úr. Tapasztaltam a szabadítását, ragyog nekem az Úr szentsége.

Isten szentsége az Ő személyének a méltóságát, az Ő nagyságát mutatja. És ha Ézsaiás könyvére gondolunk, a 6. részre, amikor a szeráfok azt éneklik: „szent, szent, szent a Seregeknek Ura, teljes mind a széles föld az Ő dicsőségével”. És emlékszünk, hogy ezek a szeráfok szárnyaikkal el kell, hogy takarják magukat az isteni személy jelenlétében. Ne lásson bennünket az Isten, illetve ne láthassuk Istent. Ne láthassa a mi személyünket Isten, mert Ő szent. Nem vagyunk méltók arra, hogy az Istennel olyan szoros közösségben legyünk, hogy színről színre láthatnánk. Ha Isten szent, akkor a teremtmény nem lehet vele igazi, teljes közösségben. De ezek a szeráfok.

Anna a Szent Sátorban van. Lehet, hogy szomorúan volt ott éveken át és keservesen sírt mindig, de mégis ott volt az Úr jelenlétében, csak nem tudta átérezni ennek a valóságát. Az Úr lehet, hogy távolinak tűnt neki, hiszen nem hallgatja meg a kérésemet. Itt meg azt látjuk, hogy egyből az Úr szentsége, nagysága van az ő szívében, de aki hozzám közel van, szabadítottam lett, gondoskodott rólam. Itt van velem, beszélhettem hozzá, és ő is szólt hozzám a főpapon keresztül. A szent Isten még az Éli főpap száján keresztül is szólt hozzá, pedig emlékszünk, Éli főpap nem volt annyira tökéletes és szent, mint amilyennek kellett volna lennie főpapként. Az Úr szentsége látszik majd Saul életében vagy Dávid életében. Nem méltó hozzá a bűn és a hamisság, de az Úr szentsége elhordozta Annának minden kese-

rúségét és az ő szomorúságát, mert tudta, hogy mivel küzd ez az asszony. Amikor pedig átélte a szabadítását, akkor az Úr szentsége látszik Anna örömeiben. Örvendezik ez az asszony és megtudhatja mindenki, milyen hatalmas és szentséges az Úr.

„Nincs olyan kőszál, mint a mi Istenünk.” A kőszál, kőszikla, az végigkísérte Isten népének a történetét. Mózes 5. könyve 32. részében többször is szerepel, Ézsaiás próféciáiban is, hogy az Úr kőszál, azaz: aki erős, rendíthetetlen, aki menedék az Ő népe számára a bajok és a nehézségek idején. Ez az isteni jellemző, hogy kőszál, azt mutatja, hogy Annának az élete nagyon rengett, amikor évek telnek el úgy, hogy nem születhet gyermeke. A feleségtársnak, mert ugye a férjének volt másik felesége, Peninna, meg több gyermek is született. És ez a feleségtárs érzékeltette vele, hogy: neked egy sincs, nekem meg már több is van. Ez csak fokozta Anna keserűségét, baját. De amikor az Úrra nézett és látta, hogy ő az én kőszálam is, akkortól fogva Anna rendíthetetlen hittel tudta, hogy én jó helyen vagyok. Lehet, hogy nem lesz soha gyermekem, de az Úr mégis azt mondta a prófétán keresztül, amit mondott.

Az, hogy kőszál az Úr, ez azt jelenti, hogy például majd Dávid életében is nagyon sok nehézség, baj adódhat, de van menedék. A körülmények nehezek lehetnek, de az Úr megtart. A kőszál Mózes könyvében, amikor olvasunk róla, mindig olyan környezetben szerepel, ahol arról volt szó, hogy Isten népe milyen nehézségek között kellett, hogy élje a hívó életét, a gyülekezeti életét, a pusztában is hányszor küzdöttek, de az Úr kőszálnak bizonyult. Még akkor is a kőszál szó szerepel Mózes könyvében, amikor Isten népe vétkezik, és elmondja, hogy a szent Isten ezt nem fogja túrni és helyre fogja állítani a népet, mert Ő kőszál. Ő az ő népét meg akarja tisztítani is, ha kell. Isten a kőszál. Azaz adódhat baj, lehet nehézség, de tudom, hogy kinél van a menedék. S amikor szabadításodnak örvendezek én kifejezést olvassuk, és mi az Úr Jézusra gondolunk, akkor milyen kőszál van nekünk? Ki a mi kősziklánk?- Az Úr.

Aztán ha a harmadik versben: „mert mindentudó Isten az Úr és a cselekedeteket Ő ítéli meg”. Előtte azt mondta: „ne szóljatok kevélyen, oly nagyon kevélyen”! És itt mindenképp Anna gondolhatott a feleségtársra, Peninnára, aki nagyon kevélyen szólt, azért volt olyan keserű a szíve Annának. Mert mindentudó Isten az Úr. Ezt olyan könnyű kimondani, hogy mindent tud, hogy mindentudó. És az a veszélyes, hogy a magyar 'minden' szóban könnyen átsiklunk a gyakorlati jelentéseken, hogy mi az a minden? Mi az, amit tud az Úr? Mi az, amit tudott az Úr és tudni fog Anna élete kapcsán is? Ezek szerint az Úr tudta, hogy Anna meddő. Olyan fájó azt olvasni az első részben, hogy mert az Úr bezárta az ő méhét. Tehát nem azt mondja az ige, hogy nem lehetett gyermeke, hanem azt mond-

SZABADÍTÁSODNAK ÖRVENDEZEK

ja: azért volt meddő, azért nem lehetett gyermeke, mert az Úr bezárta a méhét. Ezért Peninna kevélyen piszkálhatta Annát. Most meg azt mondja Anna: az Úr mindent tud. Tehát azt is tudja, hogy miért döntött úgy, hogy bezárja a méhemet.

Nekünk, testvérek, sokkal könnyebb már arra gondolni, hogy hány hithős született meg úgy, hogy előtte az Úr bezárta az édesanya méhét. Ábrahám, Izsák, Jákób, a három ősatya. Ábrahám 25 évet várt Izsákra. Izsák 20 évig imádkozott feleségéért, Rebekáért. Aztán Ráhelnek sem született könnyen gyermeke. Itt van Anna. Keresztelő János szülei is elég sokat vártak. Aztán jött a csoda, hogy még a szűznek is születhet gyermeke, hiszen Mária nem ismert férfit. Anna előtt több hithős is úgy született meg, hogy az édesanyjuk meddő volt. Ez nem azt jelenti, hogy könnyű az, hogy nem lehet gyermeke. Lásd Anna éveken át szomorú volt. De amikor az Úrra néz, és az Ő szabadításának a bizonyosságában örvendezik, akkor azt mondja: az Úr mindent tud. Tudja a miértekre is a választ, még ha nincs is mindig mindenre válasz a miérteknél. Az Úr mindent tudott, amikor Sámuelnek majd ki kellett választani Dávidot, és emlékszünk, hogy Sámuel is elköveti azt a hibát, hogy csak a méreteket nézi, a láthatókra néz, és azt hiszi, hogy Isainak a legidősebb fia, aki délceg és biztos legalkalmasabb királynak, de az Úr azt mondja, hogy Ő azt nézi, ami a szívben van.

Isten mindent tud. Tehát Ő tudja, hogy mit kell tenni, amikor az Ő népe vétkezik ellene, vagy a királya, és szabadítania kell. Isten mindentudása azt jelenti tehát, hogy Ő tudja, hogy mikor kell szabadítani és hogyan. „Szabadításodnak örvendezek én”, mert én tudom, Uram, hogy ha én nem is látom, hogy hogyan tudnád megoldani ezt a helyzetet, Te bármikor meg tudod oldani.

A 139. Zsoltárban arról énekel a zsoltáros Isten mindentudása kapcsán, hogy már az anyaméhben is Ő ismerte, sőt, formálta, utána pedig teljesen természetes, hogyha megszülettem, utána is életem minden napján az Úr tudja, hogy mi történik velem és formál. „Nem volt elrejtve előtted az én csontom, mikor titokban formáltattam és idomítottam, mintegy a föld mélyében. Látták szemeid az én alaktalan testemet, és könyvedben ezek mind be voltak írva: a napok is, amelyeken formáltatni fognak; holott egy sem volt még meg közülök. És nékem milyen kedvesek a te gondolataid, oh Isten! Mily nagy azoknak summája! Számlálgatom őket: többek a fövénynél; felszerkenek s mégis veled vagyok.” (Zsoltár 139,15-18)

Ma már ugye az ennek a zsoltárnak a sorait látható módon is be tudják mutatni az ultrahangfelvételen, és milyen nehéz, kemény az, amikor egy ultrahangfelvétel alapján az orvos valami nagyon elszomorító hírt mond a kicsiről. S lehet, hogy a gyermek születéséig egy édesanya, meg egy édesapa, meg a család, meg a gyülekezet nem tud igazán örvendezni a baba-

várásban, mert mit mondott az orvos, és mi lesz. Ha meg jó hírek vannak és minden boldogító, akkor meg örömmel mutatják, hogy: nézzétek! Isten mindentudó. Azért mert Ő a szabadító Isten. Egy ultrahangfelvétel örvendezésre adhat okot vagy félelemre? Ez a zsoltár azt mondja: „szabadításodnak örvendezek én”. Mert az Úrra nézek még akkor is, ha lehet, hogy könnyes a szemem, mert az ultrahangfelvétel mutatott valamit. Mert ez az Isten nemcsak mindentudó, hanem mindenható is.

A mindenható volta több soron keresztül nagyon egyszerű élethelyzetekre nézve, illetve döntő élethelyzetekre nézve is. 6. versben: „az Úr öl és elevenít, sírba visz és visszahoz”. Tehát élet és halál kérdése. Az előzőekben pedig, hogy az éhezők ehetnek majd, aki magtalan, annak több gyermeke szülehet, az Úr igazságosan megítéli azt, aki felfuvalkodott, felemeli a szegényt, tehát akik istentelenek, azokat az Úr ítéli igazságosan, az Övéit pedig támogatja és segíti. Mert Ő mindenható Isten. „Az Úr öl és elevenít, sírba visz és visszahoz.” Ez egy nagyon kemény kifejezés, mert mind a kettőt az Úr csinálja, mert ha elevenít, tehát feltámaszt, életet ad (lásd kicsi Sámuel megszülethetett, a meddő asszonynak gyermeke született), de ha arról van szó, hogy öl – emlékszünk – Jób is ezt kellett, hogy kimondja: az Úr mindenható, az Úr adta, az Úr vette el. Mindentudó volta ahhoz kell, hogy tudom, hogy Ő mindent jól tesz, és mindent az akarata szerint tesz, ha nem is értem, akkor is Ő az Úr és Ő a szabadító, és mivel mindenható, ezért mindig bármit megtehet.

December 23-án bent voltam a hivatalban ügyeletben, és kíváncsi voltam, hogy a facebook oldalamon milyen üzeneteket olvashatok az ismerőseim, barátaim gondolataiból. És akkor találtam rá egy videóra, egy fiatal lányról, akinél tüdőrákot diagnosztizáltak, Amerikai lány, Dániel ifis korosztály, tehát huszonéves, úgy emlékszem '88-ban születet és 2013. december 7-én halt meg tüdőrákban. Bemutatták ezen a videón azt az üzenetet, amit még viszonylag erősebb állapotában, de annak a biztos tudatnak a fényében mondott el, hogy már csak hetei vannak hátra. Nagyon megragadott így karácsony előtt, az Úr Jézus születése ünnepe előtt egy ilyen fiatal hívő lánynak a szavait hallani, feliratozva olvasni.

Valahogy így mondta el – próbálom visszaadni a lényegét, hogy az Úr engem szabadítani fog, nem meggyógyít, hanem megszabadít, amikor meghalok. És úgy megdöbbenem, hogy ez a lány a haláláról tényleg hitelt tudta ezt kimondani. Közben persze sírt és elmondta azt is, hogy nagyon nehéz volt ezt hittell elfogadni és átérezni, de ő tényleg mosolygott, amikor ezt mondta, hogy én tudom, hogy mivel halálos beteg vagyok, ezért az Úr engem nem meggyógyít, hanem amikor meghalok, megszabadít. Arról beszélt, hogy ő neki azt kellett átérezni – mert fotóművész, és nagyon szerette a természetfotózást –, hogy milyen gyönyörű ez a világ, és elmond-

ta, hogy arra gondolt, hogy ez a világ is milyen, de azért az igazi az Úrnál lesz. Az igazi reménység tehát, ami az Úrnál van. És neki hiányzik az, hogy nem élhetett hosszabb időt, ez nem kérdés, de ő az Úrra nézett valóban.

Találtam a neten egy másik bizonyágtételét is ennek a lánynak, amit gyülekezetekben mondott el, és ott is ugyanezt emelte ki. Akkor még nem hatalmasodott el a betegsége, hiszen jónéhány hónap volt hátra, és akkor is ugyanarról beszélt, amiről a halála előtt is közvetlenül. Az Úr öl és elevenít. Sokan imádkoztak és ő is imádkozott a gyógyulásért, de azt is ki tudta mondani, hogy az Úr nem meggyógyít engem, hanem megszabadít, amikor meghalok. Mert az Úr mindenható Isten. És mivel a bűn és a halál az gonosz, ezért amikor meghal a hívő ember, az szabadítást igényel. Nekünk a halál ellenség, ha meghalni kell, akkor az Úr szabadítására szorulunk. Ezért mondta el a lány, amit.

Isten teremtő és gondviselő hatalmáról énekel Anna, amikor az Úr mindenható voltát említi, de közben azt mondja, hogy ez a teremtő, mindenható Isten az Övéihez olyan közel van, mint ahogy Anna is lehetett a Szent Sátorban. Híveinek nevezi a magyar fordítás az Úr népét, Annát is, a hűségeseket, az Úrhoz hűségeseket. Azt mondja: híveinek, hűségeseinek lábait megoltalmazza az Úr. Mert Ő mindenható Isten. S ennek a lánynak a bizonyágtételében ezért lett nekem fontos, hogy megoltalmazza lábait az Úr. Akkor is, ha halálos beteg vagyok fiatalon. Megtart az Úr engem. Mert az Úr szabadító, megtartó, üdvözítő.

Ez az Úr mindentudó, mindenható, aki királyt készül adni az Ő népének és ezzel zárjuk, ez a harmadik gondolat. Szent, köszál, mindentudó, mindenható Isten és a végén ezt mondja róla: „királyának pedig hatalmat ad, felemeli felkentjének szarvát”. Azaz: a jövő Anna számára, hogy Isten népének lesz királya. Ez annyira biztos, hogy nem is azt kell mondani, hogy lesz király, hanem hatalmat ad a királynak, felemeli felkentje szarvát. Az Úr felkentje, messiása – ugye, ez a szó szerepel itt a héber nyelven –, mondhatnánk így is, az Úr Krisztusa a görög fordítás magyar fordítása miatt. Tehát az Úr királyának hatalmat ad, felemeli Krisztusának szarvát. Ez így reménység.

Megjegyzem, hogy a bibliakritikusok, akik nem hajlandók elfogadni, hogy lehet az Úrnak olyan kijelentése, amelyben előre megprófétál valamit, azt sem, hogy vannak, lehetnek csodák, mindig meg akarják magyarázni, hogy nem is volt az igazán csoda. Mi nem ezek közé tartozunk. De ők – ezek a bibliakritikusok – azt mondják, hogy itt ez a szó nem is szerepelhetne, mert hát Anna hogy mondhatta azt, hogy király. Biztos, hogy ez csak egy későbbi, már amikor volt király, akkor írták ide. Mi pedig, akik elfogadjuk teljesen természetesen, hogy hát az Úr tudja, hogy mit ígér, meg hogy teljesíti be, mindentudó, mindenható Isten, felhasznál egy hívő

asszonyt, akinek tele van a szíve örömmel és megadja neki az Úr az Ó Lelke által ezt a kijelentést. Annyira biztos, hogy lesz király, hogy felemeli az Úr, hatalmat ad neki.

Anna Sámuel édesanyjaként – így mondhatjuk –, hogy Dávid nagyszüleinek lehetett a kortársa. Tehát még nem született meg Dávid, de amikor olvassuk az Anna énekét és olvassuk a folytatást, akkor látjuk, hogy Isten milyen királyt adott az Ó népének. Hogyan adott hatalmat Dávidnak is, hogyan emelte fel a szarvát. Aztán hogyan adott hatalmat az Úr Jézusnak, a Dávid fiának, előtte a dávidi utódoknak. Jött az Úr Jézus, neki is hatalmat adott, felemelte szarvát.

Miközben ezen gondolkoztam, akkor döbbsentem meg, hogy itt a királyról ugyanazokat a kifejezéseket olvashatjuk tulajdonképpen, amit Anna magáról mondott el az elején. „Örvendez az én szívem az Úrban, felmagasztaltatott az én szarvam az Úrban.” A szarv, az a hatalom, az erő jelképe, a tiszteleté. Amit Anna átélt az Úrral, ezt mondja el a királyról is. Az én szarvam is felmagasztaltatott, a felkent szarva is felmagasztaltatik. Az a király, akit az Úr ad, az ő népének, az én népemnek, az ugyanazt éli át, amit én is átéltem. Mert Anna nem lehetett király, Anna csak a kisgyermek anyjaként hittel, reménységgel láthatta, érthette meg, hogy Isten hogyan készül adni az Ó népének királyt. És amikor ezt az imádságot elmondta, és olvassuk, akkor nekünk is reménységet mutat. Még nem lát semmit, nem tapasztalja valóságát, de olyan biztos, mintha már megtörtént volna.

Az Úr szabadítása reménye azt jelenti, hogy lehet, hogy még valamilyen szabadításra kell várnom, jó várni, de nem önmagában várni, hanem jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig. De a szabadítás reménye azt jelenti, hogy az Úr megteszi azt, amit mondott és megígért. Prófétai, messiási imádság lett ezért Anna hálaéneke. Várni kellett még Dávidra, várni kellett még Jézusra, de Anna biztos.

Elmondható, hogy nemcsak az Úr szabadításának örvendezik, hanem örvendezik a szabadító Istennek. Mert az Úr szabadításánál csak ez lehet nagyobb. Az Úr Jézus szabadításánál ő maga a nagyobb. És micsoda ajándék, hogy „királyának pedig hatalmat ad, felemeli felkentjének szarvát”, azt jelenti, hogy az én Istenem szabadítót ad, illetve adott Anna számára és ez teljesen természetes. Nekünk is adott innen indultunk el. Az a kérdés, látjuk-e ezt a szabadítót?

Nekem most mondanom kellett szomorúnak tűnő példákat is, főleg ennek a lánynak az esete – én megkönnyeztem –, de amikor hallgattam mégis az volt bennem: Uram, ez fantasztikus, hogy ennyire tud bízni az a lány, benned örvendezni. És ahogy most olvastam az Anna hálaénekét ezért is jutott eszembe. Annak a lánynak az arcáról sugárzott az öröm, akkor is ha könnyei csorogtak. Anna arca is tele volt örömmel.

Milyen a te arcod? „Arca nem volt többé szomorú.” Mit sugároz 2014-ben a mi arcunk? A Római levél 15. részében arról ír az ige, hogy: a reménység Istene pedig töltsön be titeket minden békességgel és örömmel a hívésben, hogy örvendezztek a reménységben a Szentlélek ereje által. A 8,32-ben pedig, hogy Jézussal együtt mindent ad, mert Ő a mi szabadítónk.

„Szabadításodnak örvendezek én.” Mert az Úr személye, az Ő szabadításában is látszik, és Isten szabadításának a legnagyobb nagysága, reménysége Jézusban lett valóság.

Imádkozzunk!

Áldunk azért, mennyei Édesatyánk, hogy nem csak az ószövetségi időben hanem az újszövetségiben is még inkább igazoltad, Te vagy a szabadító Isten. Köszönjük, hogy ez múltunkra nézve is teljes bizonyossággal hihető és áldunk azért a reménységért, amiben mi is örvendezhetünk. Köszönjük, Urunk, hogy az Úr Jézusban láthatjuk, milyen nagy a Te szabadításod. Segíts nekünk abban, kérünk, hogy Anna énekét olvasva, azon elmélkedve, bennünket is vonjon oda Tehozzád, hadd lássuk meg isteni személyed nagyságát, méltóságát. Segíts nekünk Terád tekintenünk, Tégedet jobban megismernünk, és szabadíts meg bennünket mindentől – akár körülmények, akár lelki dolgok –, amik ezt gátolnák. Segíts nekünk, Urunk, úgy tölteni ennek az esztendőnek minden napját, ahogy Anna is tette. Boldogan, nehézségek között is benned bízó örömmel, reménységgel és köszönjük, Urunk, hogy Tiéd a győzelem.

Hisszük, Urunk, hogy ha olyan dolgok történnek velünk talán, amit nem értünk, akkor is Tiéd a győzelem. De így imádkozunk is azokért a testvéreinkért, akik nehezebb helyzetben vannak éppen most is talán, akik betegek, betegágyon fekszenek, segítsd őket! Köszönjük, Urunk, hogy valóban még a halál sem választhat el Tőled. És kérünk azokért a házaspárokért, akik gyermekért imádkoznak. Urunk, hallgasd meg az imádságukat akaratom szerint! És kérünk arra, Urunk, hogy ha bármelyikünknek a szíve valami olyannal van tele, hogy mi nincs, hadd tudjon arra tekinteni, aki Te vagy. Köszönjük, Urunk, hogy ha Rád nézünk, akkor arcunk felvidul valóban.

Kérünk Téged népünkért és népünk vezetőiért, kérünk arra, Urunk, hogy vezetőinknek adj bölcsességet most is a kormányzásban és tartsd őket is alázatban, kérünk. És imádkozunk, Urunk, azért, hogy hallgasd meg most a csendben elmondott imádságainkat is Jézus érdeméért.

Ámen.